

Betydelsen av ett möte

I mitten av oktober, när hösten började bryta in därhemma i Västerbotten, åkte jag nästan så långt västerut man kan komma i Etiopien. Till Gambela, inte långt från den sudanesiska gränsen, som ligger på 300 meters höjd över havet. Vi flög från Addis som ligger på 2500 meters höjd över havet, så skillnaden i temperatur var stor! I staden finns inga taxibilar utan vi tog oss fram till fots. Det var en minnesrik vecka och vi mötte många starka kvinnor, även om vi också förstod att kvinnorna inte har det lätt bland dessa folk. Jag skulle vilja berätta om en kvinna som jag mötte, Adjok Otoi, som vigdes till präst när vi var där.

En av mina uppgifter här är att arbeta som rådgivare för kvinnoarbetet inom den evangeliska kyrkan i Etiopien, Mekane Yesus. Jag arbetar tillsammans med Chaltu Tesfa, som verkligen älskar och har gåvan att både predika och undervisa. Den här veckan skulle vi ha två workshops i de två synoderna som finns i Gambela, den ena består mest av folkgruppen nuer och den andra mest av folkgrupperna anuak och majenger. Att göra ledarskapet mer jämlikt inom kyrkan och att främja att kvinnor kan vigas till präster är temat för dessa våra workshops, som vi snart har haft i hälften av Mekane Yesuskyrkans synoder.

Vi fick en pratstund med Adjok Otoi, den kvinna som skulle vigas till präst, för att lära känna henne bättre och höra hur hon såg på sin kallelse att tjäna Gud på detta sätt. Hon har själv tillsammans med sin bror grundat församlingen Opanja, som ligger ca 3-4 timmars promenad från Gambela. Det finns cirka 180 kristna i hennes by och hennes föräldrar är också kristna. Däremot inte hennes man, de har fem barn tillsammans. Hon är ordförande i församlingen som till stor del består av kvinnor. Hon är evangelist och predikar.

När vi frågar henne varför hon vill bli pastor så säger hon att det inte var hennes ide eller låg i hennes intresse att bli det. Men när det kom en uppmaning från till församlingen att sända en kandidat frågade församlingen henne. Men hon kunde ju inte läsa! Att hon inte hade någon utbildning såg hon som det stora hindret. Kallelsen accepterade hon eftersom den kom från församlingen.

Vi frågar också om kvinnor kan bli pastorer.

- Ja, svarar Adjok. Och jag vill uppmuntra andra att bli det.

- Finns det manliga medlemmar i församlingens styrelse?

- Ja, det finns det, men de flesta av dem är unga, så de såg på mig som den som var mest mog en.

Hennes plan för den närmaste framtiden är att gå en ettårig bibelskola på hennes eget språk anuak. På det språket finns Nya testamentet översatt, samt Moseböckerna, Psaltaren och några fler böcker från Gamla Testamentet. När hon har gått bibelskola vill hon gå tillbaka till sin församling och arbeta där.

När vi pratar lite mer med henne kommer det fram att hon ända sedan födseln har haft ett problem, som hon tror att andra ser ned på henne för. Ett mindrevärdeskomplex skulle vi kalla det. Och så visar hon oss sina händer, hon har inte alla fingrar. Då visar jag henne min vänstra hand där jag också har bara fyra fingrar. Hon tittar länge och sen börjar hon skratta. Man kan visst leva i alla fall! Så med våra liknande händer hittade vi varandra och kände oss som systrar!

En pionjär, som inte kan läsa, prästvigs för att tjäna sin församling långt ute i "bushen" på gränsen till Sudan. Ja, varför inte!?

(Detta har stått i Vännäs församlings kyrkblad i Dec. 2007)

